

1 WYROK

2 WIMIENIU

3RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3.0.0.0.1Dnia 19 lipca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziolecka

Sędziowie: SO Małgorzata Winkler - Galicka

SO Hanna Bartkowiak

Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2022 roku

sprawy **G. G. (G.)**

oskarżonego o popełnienie dwóch przestępstw: z art. 178 a § 1 k.k. oraz z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego, Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lesznie i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 28 stycznia 2022 roku, sygnatura akt II K 263/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w następujący sposób:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności – punkt 7,

2. podwyższa karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego G. G. w punkcie 4 za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. do 11 (jedenastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

3. na podstawie art. 85§ 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec G. G. w punkcie 1 zaskarżonego wyroku i w punkcie I pkt 2 niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym jedną opłatę za obie instancje, w łącznej kwocie 620 złotych.

/Hanna Bartkowiak/ /Małgorzata Ziolecka/ /Małgorzata Winkler - Galicka/

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 484/22	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 28 stycznia 2022 roku, sygnatura akt II K 263/21		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# prokurator		
# pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

XXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
13.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC					

**ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
1	Naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna. Obrońca oskarżonego G. G. zarzucił Sądowi Rejonowemu, między innymi, obrazę art. 424 k.p.k., dlatego też Sąd Okręgowy rozpocznie niniejsze			

uzasadnienie od
rozważenia tej
właśnie kwestii.

I tak Sąd
Odwoławczy
podnosi, iż
pisemne
uzasadnienie
wyroku jest
przedstawieniem
motywów
rozstrzygnięć
zawartych w
części
dyspozytywnej
wyroku i składa
się z trzech
zasadniczych
części,
zawierających
uzasadnienie
strony
faktycznej (art.
424 § 1
punkt 1 k.p.k.),
prawnej (art.
424 § 1 punkt
2 k.p.k.) oraz
kary, środków
karnych i innych
rozstrzygnięć
(art. 424 §
2 k.p.k.). Taka
budowa
uzasadnienia
odpowiada
prawidłom
logiki i
potrzebom
procesowym, a
więc najpierw
fakty, potem
dowody, a w
końcu
subsumowanie
faktów pod
ustawę karną i
wymiar kary.

Przeprowadzając więc kontrolę instancyjną w powyższym zakresie, Sąd Odwoławczy podnosi, iż lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, że zostało ono sporządzone w sposób odpowiadający przypomnianym powyżej regułom. I tak w szczególności, Sąd Rejonowy w części faktycznej uzasadnienia precyzyjnie ustalił przebieg zdarzeń i to w sposób pozwalający na zakwalifikowanie ich pod określony przepis ustawy karnej. Dalej Sąd Rejonowy, na co wskazuje treść uzasadnienia, jasno wskazał na podstawie których dowodów ustalił ów stan faktyczny i wreszcie dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego nie arbitralnie, lecz szczegółowo wyjaśniając, dlaczego jednym dowodom odmawia wiary, a innym nie. To natomiast, że Sąd Rejonowy przytoczył w tej części swego uzasadnienia niektóre fragmenty zeznań poszczególnych świadków, nie może dyskwalifikować sporządzonego uzasadnienia z uwagi na fakt, że zacytowanie owych fragmentów wypowiedzi poszczególnych osób uwypuklało jedynie i akcentowało konkretne okoliczności sprawy. Na marginesie Sąd II instancji zauważa, iż zarówno w doktrynie, jak i w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie wykluczono możliwości cytowania fragmentów wypowiedzi stron, czy świadków

procesu.
Wyklucza się
jedynie taki
sposób
sporządzenia
uzasadnienia,
które zawiera
streszczenie
przeprowadzonych
dowodów.

Niemniej to
uzasadnienie,
sporządzone w
niniejszej
sprawie, błędów
takich nie
zawiera.

Sąd II instancji
zauważa, iż to,
że obrońca
oskarżonego G.
G. kwestionuje
ustalony stan
faktyczny
sprawy oraz
dokonaną przez
Sąd Rejonowy
ocenę zebranego
w sprawie
materiału
dowodowego,
nie może
przybrać zarzutu
naruszenia art.
424 k.p.k. Takie
zarzuty
skarżącego
winny przybrać
postać
odpowiednio
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych oraz
zarzutu
naruszenia przez
Sąd I instancji
zasady
swobodnej
oceny dowodów

wyrażonej w art. 7 k.p.k. – zresztą także podniesionych we wniesionej apelacji.

Nadto Sąd Okręgowy wskazuje, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku w pozostałych częściach, to jest w części prawnej i części dotyczącej rodzaju i wymiaru wymierzonych oskarżonemu kar również odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. W szczególności Sąd Rejonowy w sposób zwięzły wskazał tak kwalifikację prawną czynów oskarżonego G. G. oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia i wreszcie przytoczył wszystkie okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kar jednostkowych, jak i kary łącznej.

Wobec powyższego Sąd II instancji nie podzielił

stanowiska skarżącego, jakoby sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie odpowiadał wymogom wynikającym z art. 424 k.p.k., a w konsekwencji nie pozwalał na przeprowadzenie kontroli instancyjnej wyroku wydanego w dniu 28 stycznia 2022 roku.

Przechodząc zaś do dalszej analizy niniejszej sprawy, na wstępie podkreślić należy, iż wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją wynikającego ze swobodnej oceny dowodów przeświadczenia tegoż sądu, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania

karnego.
Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i

przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

W myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z tą zasadą, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.

410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.).

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe, na

co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karta 823-826 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń. W momencie zaś zamykania przewodu sądowego, strony zgodnie oświadczyły, że nie wnoszą o uzupełnienie postępowania dowodowego, a w jedynej apelacji skarżącej całość wyroku nie wskazano żadnych dowodów, które należałoby jeszcze

przeprowadzić,
aby
wszechstronnie
ustalić przebieg
wydarzeń.

Zatem materiał
dowodowy
niniejszej
sprawy jest
kompletny

Następnie Sąd
Rejonowy
dokonał
wnikliwej oceny
zebranego w
sprawie i w
całości
ujawnionego
materiału
dowodowego
(karty 827 - 835
akt) i to w
sposób czyniący
zadość wyżej
wskazanym
zasadom. Sąd I
instancji w jasny
i przekonujący
sposób
przedstawił tok
swojego
rozumowania.

Każdy z
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego
dowodów
poddany został
ocenie, która
uwzględnia
wskazania
doświadczenia
życiowego i
reguły
logicznego
rozumowania.

Potwierdza to
analiza akt
sprawy i

uzasadnienie
wyroku, w
którym
prawidłowo
wskazano, jakie
fakty zostały
uznane za
udowodnione i
jakie dowody
były podstawą
ich przyjęcia.
Ocena materiału
dowodowego nie
budzi
zastrzeżeń,
albowiem nie
wykracza poza
ramy swobodnej
ich oceny, jest
dokładna i nie
wykazuje błędów
logicznych.

Podsumowując,
w niniejszej
sprawie Sąd
Rejonowy
dokonał
wszechstronnej
analizy
wszystkich
zgromadzonych
dowodów, w
sposób wolny od
błędów natury
faktycznej oraz
logicznej i w
zgodzie z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego,
kategorycznie i
prawidłowo
ustalając, iż
oskarżony G.
G. w dniu
8 października
2020 roku
prowadził
samochód marki

F. (...) będąc pod wpływem środka odurzającego i substancji psychotropowych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., a także, w tym samym czasie i miejscu, umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i znajdując się pod wpływem środka odurzającego i substancji psychotropowych, spowodował wypadek drogowy z podwójnym skutkiem śmiertelnym, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została

bowiem
poczyniona
przez Sąd
rozstrzygający,
zgodnie z
obowiązującymi
w tym zakresie
regułami, a Sąd
Okręgowy ocenę
tę w pełni
akceptuje.

Podkreślić
jednak należy, że
Sąd I instancji
po pierwsze miał
bezpośredni
kontakt z
osobowym
materiałem
dowodowym, a
więc mógł ocenić
zachowanie
świadców i
oskarżonego
oraz sposób
składania przez
nich zeznań i
wyjaśnień, a po
drugie dokładnie
przeanalizował
wyjaśnienia
oskarżonego i
zeznania
świadców,
będące
podstawą
ustaleń
faktycznych,
wskazując które
z tych dowodów,
w jakim zakresie
i dlaczego uznał
za wiarygodne,
co też Sąd
|Okręgowy w
pełni akceptuje.
Sąd I instancji
dokładnie
przeanalizował

również dokumenty, opinie medyczne, toksykologiczne i z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych oraz dowód z nagrania z monitoringu, zgromadzone w aktach sprawy, a więc dowody będące również podstawą ustaleń faktycznych, precyzyjnie przedstawiając powody dania wiary tym dowodom, które to stanowisko Sąd II instancji również w pełni podziela

Analiza treści zarzutów i ich uzasadnienia, sformułowanych przez skarżącego w apelacji, prowadzi do wniosku, że skarżący przede wszystkim kwestionuje odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. G.. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut ten uznać trzeba za całkowicie

chybiony.

Wskazać

bowiem należy,
że jeżeli podzieli
się stanowisko
Sądu I instancji
co do
wiarygodności
zeznań
świadków, opinii
biegłych i ich
zeznań oraz
zgromadzonych
dokumentów, a
także nagrania
z monitoringu,
to nie ma
wątpliwości, że
wyjaśnienia
oskarżonego, iż
nie popełnił
przypisanych
mu w wyroku
przestępstw nie
zasługują na
wiarę.

Wskazać też
należy, że to,
iż oskarżony
konsekwentnie
nie przyznaje się
do zarzucanych
mu czynów,
nie może z
góry wyłączyć
możliwości
przypisania
oskarżonemu
sprawstwa (vide
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
4 października
2005 roku,
sygnatura akt
II AKa 194/05).
Oczywiście
oskarżony w
procesie karnym

nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności (art. 74 § 1 k.p.k.). W ramach przysługującego mu prawa do obrony może on odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień (art. 175 § 1 k.p.k.) i sam fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw. Jeżeli jednak na składanie wyjaśnień (co również jest jego prawem) oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Uznanie ich niewiarygodności nie oznacza wcale, że na oskarżonego przerzucony został, z naruszeniem art. 74 § 1 k.p.k.,

ciężar dowodzenia jego niewinności (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku, sygnatura akt III KK 363/07).

W świetle powyższego oczywistym jest, że dowód z wyjaśnień oskarżonego jest poddawany ocenie takiej samej, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Z tej więc przyczyny wiarygodność złożonych przez oskarżonego G. G. wyjaśnień, musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak jak zeznania świadków, opinie i zeznania biegłych, dokumenty i nagranie z monitoringu, a

więc dowody istotne z punktu widzenia ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego, były spójne, konsekwentne i kompatybilne, tak wyjaśnienia oskarżonego, iż nie popełnił zarzucanych mu czynów, nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie i wiarygodnym materiale dowodowym.

Przypomnieć w tym miejscu także należy, że sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść była rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych – wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego

2012 roku,
sygnatura akt
II Aka 35/12.
Zdaniem Sądu
Okręgowego, z
tego obowiązku
Sąd Rejonowy
wywiązał się w
sposób
prawidłowy. Jak
wskazano
bowiem
powyżej, dowód
z wyjaśnień
oskarżonego,
oceniany jest
w kontekście
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów, w
szczególności
zaś – jak
w niniejszej
sprawie – w
kontekście
uznanych za
wiarygodne
zeznań
świadców,
biegłych, ich
opinii i
dokumentów. W
tej sytuacji
zasadnie Sąd I
instancji
odmówił wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego, że
nie popełnił
zarzucanych mu
przestępstw, a
stanowisko
swoje w tym
zakresie
logicznie
uzasadnił.

Zatem, zdaniem
Sądu
Okręgowego,

rację ma Sąd I instancji, iż przeprowadzone i uznane za wiarygodne dowody pozwalają na przyjęcie, że zachowanie oskarżonego w dniu 8 października 2020 roku wypełniało znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., a następnie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela tok rozumowania Sądu I instancji, przedstawiony na kartach 836 – 839 akt, który doprowadził do uznania oskarżonego za winnego popełnienia przypisanych mu przestępstw.

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż przy wysuwaniu twierdzenia o przekroczeniu przez organ procesowy granic

sędziowskiej
swobody ocen,
dalece
niewystarczające
jest powracanie
w środku
odwoławczym
do
drobiazgowej,
ponownej
analizy
materiału
dowodowego,
której
rezultatem
miałoby być
twierdzenie, iż
zdaniem
skarżącego,
preferencje w
tych ocenach
powinny zostać
przewartościowane
w kierunku
odpowiadającym
poglądom
autora środka
odwoławczego.

Zasada
swobodnej
oceny dowodów
oznacza, że sąd
powinien każdy
dowód ocenić
w taki sposób,
aby nie popełnić
błędu natury
faktycznej,
logicznej i aby
ta ocena była
zgodna z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

Redagując
zarzut obraży
art. 7 k.p.k.
należy zatem
wskazać w treści

tego zarzutu, jaki konkretnie dowód (czy dowody) został oceniony przez sąd dowolnie oraz (co istotne) na czym ta dowolność się przejawiała i wreszcie wykazywać, że gdyby sąd nie dopuścił się wykazanego uchybienia i respektował zasady wynikające z art. 7 k.p.k., to kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło.

Kategorycznie stwierdzić także należy, że do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie dochodzi wtedy, gdy strona nie zgadza się z wnioskami wynikającymi z przeprowadzonego postępowania dowodowego, czy kwestionuje ocenę konkretnego dowodu, lecz wtedy, gdy ocena ta

przeprowadzona jest przez sąd poza granicami zasady swobodnej oceny dowodów. Przypomnieć zatem należy, że granice te wyznacza obowiązek odniesienia się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, oparcie na nich rozstrzygnięcia oraz dokonania oceny dowodów z uwzględnieniem reguł logiki, doświadczenia życiowego i posiadanej wiedzy. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można bowiem mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej.

Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną

logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione oraz że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Niestety tego w apelacji obrońcy oskarżonego zabrakło. Zdaniem zaś Sądu Okręgowego dlatego, że Sąd I instancji nie pominął żadnego istotnego dla rozstrzygnięcia dowodu, nie włączył do podstawy ustaleń dowodów nieujawnionych, ani też nie uchybił regułom prawidłowego logicznego myślenia, wskazaniom wiedzy i

doświadczenia
życiowego.

Z uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku Sądu
Rejonowego
wynika, że Sąd
ten dokonał
oceny
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
wskazując
dlaczego jednym
z nich i z
jakiego powodu
dał wiarę, a
innym w całości
bądź w części
wiarygodności
odmówił.
Oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej i
wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art. 424 § 1 pkt
1 k.p.k., Sąd I
instancji wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego

wyroku, Sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego powyżej przepisu, dokonując analizy materiału dowodowego oraz wskazując jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał dowody za wiarygodne, a w jakich za niezasługujące na wiarę (lub za nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił.

Fakt zaś, że przyjęte przez sąd założenia dowodowe nie odpowiadają oczekiwaniom skarżącego, nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów. Odrzucenie bowiem pewnych dowodów, przy

jednoczesnym
uwzględnieniu
innych, stanowi
uprawnienie
sądu
dokonującego
ustaleń
faktycznych, a
ich akceptacja
przez sąd
odwoławczy,
sama w sobie,
nie stanowi
naruszenia art.
433 § 2 k.p.k. czy
art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd II instancji
podkreśla nadto,
iż w części
wstępnej
niniejszego
uzasadnienia, z
powołaniem się
na orzecznictwo
Sądu
Najwyższego,
wskazane już
zostały
teoretyczne
podstawy, które
pozwalają na
przyjęcie, iż
przeprowadzona
w niniejszej
sprawie ocena
materiału
dowodowego
pozostaje po
ochroną art.
7 k.p.k. W
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego,
wskazane
powyżej
założenia
teoretyczne w
odniesieniu do
realiów

niniejszej
sprawy w pełni
pozwalają na
przyjęcie, iż
słuszność miał
Sąd Rejonowy
uznając, że
oskarżony G.
G. dopuścił się
popelnienia
przestępstw,
zarzucanych mu
w akcie
oskarżenia, a
przypisanych w
zaskarżonym
wyroku.

Natomiast
argumenty
apelacji obrońcy
oskarżonego,
stanowią jałową
polemikę z
Sądem I
instancji, nie
prezentując w
istocie
okoliczności,
które mogłyby
podważyć
poczynione
przez ten Sąd
ustalenia i
oparte na nich
orzeczenie.

Krytyka
odwoławcza, aby
była skuteczna,
powinna
wykazać usterki
rozumowania
zaskarżonego
orzeczenia. W
sytuacji, w której
takowych
uchybień nie
wykazuje
poprzestając, co
jest bardzo

częstym
zjawiskiem, na
zaprezentowaniu
własnej,
nieliczącej się
na ogół z
wymogami art.
410 k.p.k.,
ocenie
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego,
nie sposób
uznać, że
rzeczywiście sąd
I instancji
dopuscił się
przy wydaniu
zaskarżonego
orzeczenia tego
rodzaju
uchybień. W
żadnej mierze
dokonanie oceny
dowodów i
oparcie się na
określonych z
nich, przy
jednoczesnym
odmówieniu
wiary dowodom
przeciwным, nie
stanowi
naruszenia
dyspozycji art.
410 k.p.k.
Przepis ten
statuuje
obowiązek
uwzględnienia
przy orzekaniu
całości kształtu
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie. Nie
oznacza to
natomiast, że
orzekając sąd ma
brać za podstawę

orzeczenia
okoliczności
wzajem sobie
przeczące. Sąd
jest bowiem
uprawniony do
orzeczenia na
podstawie
jednych
dowodów i
pominięcia
innych, jeżeli
ich treść jest
rozbieżna. W
takiej sytuacji
istota
rozstrzygania
polega na daniu
priorytetu
niektórym
dowodom, co
jednak nie
oznacza
naruszenia art.
410 k.p.k. Jeżeli
natomiast w
dokonanej przez
sąd ocenie
dowodów
występują błędy
należy oceniać
je przez pryzmat
naruszenia art. 7
k.p.k. a nie art.
410 k.p.k.

Podsumowując,
Sąd
Odwoławczy, po
dokonaniu
wnikliwej
analizy akt
niniejszej
sprawy, nie
dopatrzył się w
zaprezentowanym
w pisemnym
uzasadnieniu
rozumowaniu
Sądu

Rejonowego luk
i wątpliwości,
które należałoby
rozstrzygać na
korzyść
oskarżonego.

Podkreślić
bowiem należy,
iż w przekonaniu
Sądu II instancji,
jeżeli da się
wiarę dowodom,
które Sąd I
instancji
obdarzył
zaufaniem, to
brak jest miejsca
dla powstania
jakichkolwiek
wątpliwości, a
tym bardziej
wątpliwości
niedających się
usunąć, co do
sprawstwa
oskarżonego G.
G. w zakresie
przypisanych
mu przestępstw.

Zatem w
niniejszej
sprawie nie
doszło również
do naruszenia
art. 5 k.p.k.
Obróńca
oskarżonego
podniósł w swej
apelacji
wątpliwości co
do oceny
dowodów, a
w konsekwencji
treści ustaleń
faktycznych,
podczas gdy do
oceny, czy nie
został naruszony
zakaz

wynikający z art. 5 § 2 k.p.k. nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. Jak już wielokrotnie wskazywano zarówno w opracowaniach doktryny, jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego, dyrektywa wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający

powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12 grudnia 2016 roku, sygn. akt II AKa 258/16). Innymi słowy, to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania, tak jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego.

Wbrew odmiennym wywodom skarżącego, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obarczone uchybieniami, które mogłyby

mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za

wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z

20.06.2012, II
AKa 98/12,LEX
nr 1216340).
W ocenie Sądu
odwoławczego
owa zasada nie
została w
przedmiotowym
postępowaniu
naruszona.
Stanowisko
Sądu
Rejonowego
wyrażone w
pisemnych
motywach
wyroku
jednoznacznie
wskazuje, iż sąd
ten rzetelnie
rozpatrzył
niniejszą
sprawę,
zachowując
konieczny i
nakazany przez
ustawę
obiektywizm w
stosunku do
stron
procesowych.

Zatem zarzut
obrazy
przepisów prawa
procesowego
poprzez dowolną
ocenę dowodów
jest całkowicie
chybiony, gdyż
ujawniono i
poprawnie
oceniono
wszystkie
zebrane i
przedstawione
Sądowi meriti
dowody.

Przechodząc do omówienia konkretnych zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy zacznie od **zarzutu 4 a**, polegającego – według apelującego – na niepełnej ocenie zeznań P. M. (1) i K. S. (1) w zakresie opisywanych przez nie okoliczności przedmiotowego zdarzenia i braku dostrzeżenia w ich zeznaniach różnic, które są zbyt istotne aby je pominąć, albowiem odnoszą się one do kwestii rzekomego jadącego z naprzeciwka pojazdu, a którego to się pojawienie miało spowodować zatrzymanie przez K. S. prowadzonego przez nią R. (...) i braku dostrzeżenia faktu, iż żadna z pozostałych osób nie potwierdza (ani R. M. - kierujący pojazdem

ciężarowym jadącym za samochodem oskarżonego G. G., ani przybyli na miejsce policjanci – w szczególności D. M. pierwszy policjant na miejscu wypadku, czy A. K. (2) i T. S. - policjanci z (...) z K. w L., ani E. B.), aby z naprzeciwka miał poruszać się inny samochód; jak również braku dostrzeżenia iż zachowanie kierującej R. (...) wymusiło reakcję oskarżonego i to w sytuacji gdy rozpoczął on manewr wyprzedzania R. (...) co winno prowadzić do wniosku, iż manewr kierującej przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd I instancji dokładnie przeanalizował zeznania K. S. (1), uznając je za spontaniczne, logiczne, spójne

i szczegółowe, korespondujące w istotnych elementach z zeznaniami P. M. (1), E. B. i R. M.. K. S. (1) zeznała, że zatrzymała się przed miejscem robót, chciała je ominąć i miała w związku z tym włączony lewy kierunkowskaz, jednak z naprzeciwka jechał jakiś samochód, dlatego czekała z wykonaniem tego manewru. W tym czasie bus oskarżonego nadjechał z dużą prędkością i nie dawał żadnych sygnałów ostrzegawczych. Według tego świadka, miejsce prac drogowych było widoczne, a pracownicy mieli widoczne stroje. W tym zakresie jej zeznania znalazły potwierdzenie w zeznaniach wskazanych na wstępie osób.

Podobnie dokładnie Sąd I instancji przeanalizował zeznania P. M. (1), uznając

je również za
spontaniczne,
logiczne, spójne
i szczegółowe, a
przede
wszystkim
korespondujące
w istotnych
elementach z
zeznaniem K. S.
(1), E. B. i
R. M.. Zasadnie
Sąd I instancji
nie doszukał się
w zeznaniach
tego świadka
jakichkolwiek
przesłanek
przemawiających
za uznaniem ich
za
niewiarygodne.
Świadek
konsekwentnie
podawała, że
kuzynka
zatrzymała się
przed robotami
drogowymi, że
miała włączony
kierunkowskaz,
jednak czekała
z ominięciem
miejsca robót
drogowych, gdyż
z naprzeciwka
jechał
samochód.

Z analizowanych
przez Sąd I
instancji zeznań
E. B., niedoszłej
ofiary wypadku,
wynika, że
samochód
osobowy
prowadzony
przez kobietę
zatrzymał się

przed miejscem robót i chciał je ominąć, co potwierdza, również w ocenie Sądu Okręgowego, wersję K. S. (1) i P. M. (1) o zatrzymaniu R. (...) przed miejscem prac drogowych. E. B., po zauważeniu R. (...), zajął się swoją pracą i kolejną rzeczą jaką dostrzegł, gdy podniósł głowę, to był jadący na nich F. (...). Zeznania E. B. wykluczyły również, aby oskarżony dawał świadkowi i jego współpracownikom jakiegokolwiek znaki ostrzegawcze.

Również świadek R. M., osoba całkowicie postronna, zeznał, że oskarżony jechał szybko, a pojazd R. stał przed robotami drogowymi.

Zeznania tych czterech osób tworzą logiczną całość, z której wynika, że R. (...) zatrzymał się przed robotami

drogowymi,
blokującymi pas
ruchu, którym
się poruszał,
kierowca włączył
kierunkowskaz,
chcąc ominąć
roboty drogowe,
ale wstrzymał
się z tym
manewrem,
gdyż z
naprzeciwka
jechał
samochód. To,
że kierowca
samochodu i
jej pasażerka
zeczają
odmiennie, co
do tego jaki to
był samochód,
oznacza
wyłącznie to,
że zeczają tak
jak pamiętają
zajście, i
świadczy to li
tylko o ich
wiarygodności i
samodzielności
w składaniu
zeczania. Gdyby
były zgodne w
każdym
szczególe, to
obrońca
oskarżonego
zarzuciłby, że
osoby te
uzgodniły swoje
zeczania.

To zaś, że
przybyli na
miejsce
zdarzenia
policjanci nie
widzieli tego
samochodu, to

nic dziwnego, skoro przybyli na miejsce zdarzenia już po wypadku.

Jeżeli zaś chodzi o R. M., to przede wszystkim nieprawdą jest, co pisze w swej apelacji obrońca oskarżonego, iż był on kierującym pojazdem ciężarowym jadącym za samochodem oskarżonego.

Świadek ten chwilę przed zejściem zaparkował przed sklepem spożywczym, niedaleko miejsca zdarzenia. Gdy wysiadał z kabiny widział przejeżdżającego ze znaczną prędkością F. (...), który zaczął hamować tak, że było słycać pisk opon. Przed nim stał R. (...). D. odbił w prawo i wjechał na chodnik, słycać było huk i zrobiła się kurzawa. Już po wypadku oskarżony mówił świadkowi, że R. (...) miał włączony

kierunkowskaz,
a z przeciwnego
kierunku nic nie
jechało (karty
32 – 33
akt). Tak samo
świadek zeznał
na rozprawie
i podtrzymał
swoje pierwsze
zeznania (karty
602 – 605akt),
dodając, że S.
dostrzegł po
drugim
hamowaniu D.,
że był zbyt
daleko, aby
dostrzec czy
był włączony
kierunkowskaz
w S. i że nie
widział jadącego
z naprzeciwka
samochodu, ale
tam jest zakręt i
tego nie widać.

Z kolei to, iż E.
B., zajęty pracą,
nie widział, czy
z naprzeciwka
jedzie
samochód,
podobnie jak R.
M., znajdujący
się w pewnej
odległości od
miejsca
zdarzenia, nie
podważa
zbieżnych w
tym względzie
zeznań K. S. (1) i
P. M. (1). Zresztą
z jakiej innej
przyczyny K. S.
(1) miałyby stać
w tym miejscu,

jak nie po
to, aby poczekać
na możliwość
ominięcia robót
drogowych.

Zresztą
potwierdza to
także
zachowanie
samego
oskarżonego.

Zdając sobie
sprawę, że z
powodu swej
nadmiernej
prędkości, około
90 km/h, nie
jest w stanie
wyhamować
przed stojącym
R. (...),
oskarżony chciał
go ominąć z jego
lewej strony,
jednak po
zjechaniu na
przeciwległy pas
ruchu oskarżony
szybko z tego
manewru się
wycofał.

Dlaczego, no bo
z naprzeciwka
jechał samochód
i doszłoby do
czołowego
zderzenia,
którego i
oskarżony, i
kierowca
tamtego
samochodu by
nie przeżyli.
W chwili, gdy
oskarżony chciał
ominiąć
stojącego R.
(...), K. S.
(1) nie uczyniła
niczego, co

uniemożliwiłoby mu wykonanie tego manewru. Stała i czekała, aż zwolni się przeciwległy pas ruchu. To z tego właśnie powodu, że z naprzeciwka nadjeżdżał samochód, oskarżony wycofał się z ominięcia R. (...), odbił w prawo i wjechał na chodnik. Zatem to nie zachowanie kierującej R. (...) wymusiło reakcję oskarżonego, gdyż kiedy oskarżony rozpoczął manewr wyprzedzania R. (...), ona jedynie stała i czekała, aż zwolni się przeciwległy pas. Tym samym nieprawdą jest twierdzenie apelującego obrońcy oskarżonego, iż manewr kierującej R. (...) przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

Zarzut 4 b
w postaci braku dostrzeżenia niekonsekwencji w zakresie opinii biegłego R. T. w

zakresie
stwierdzenia, iż
brak jest
dostatecznych
danych
pozwalających
na stwierdzenie,
iż kierująca
R. (...) swoim
zachowaniem
przyczyniła się
do zdarzenia
oraz w zakresie
stwierdzenia, iż
nie jest
jednoznaczne
określenie
związku
przyczynowo -
skutkowego
pomiędzy
niewłaściwym
oznakowaniem
miejsca
prowadzenia
robót drogowych
a zaistniałym
wypadkiem, w
sytuacji gdy:

1. usytuowanie
pierwszych
śladów pojazdu
F. (...) wskazuje,
iż oskarżony G.
G. znajdował się
już na lewym
pasie jezdni,
co oznacza iż
rozpoczął
manewr
wyprzedzania
pojazdu R. (...),
którego to
kierująca
zgodnie z
przepisami art.
22 i 24 ustawy
prawo o ruchu
drogowym

powinna przed rozpoczęciem jak twierdzi manewru omijania prac drogowych upewnić się czy na sąsiednim pasie ruchu z obu kierunków nie poruszają się inne pojazdy;

2. biegły przesłuchiwany na rozprawie w dniu 10 listopada 2021 roku wyraźnie wskazał, iż podjęcie przez oskarżonego G. G. manewru zostało wywołane zachowaniem kierującej R. (...), co przy przyjęciu wersji (wbrew twierdzeniom świadka K. S. i P. M.) iż z naprzeciwka nie nadjeżdżał żaden inny samochód, że kierująca zamierzała skrócić w lewo a nie tylko ominąć miejsce prowadzenia prac drogowych i że nie miała włączonego kierunkowskazu, skłania do przyjęcia wniosku, iż

zachowanie
kierującej R. (...) przyczyniło się do zaistniałego zdarzenia;

3. brak należytego oznakowania miejsca prowadzenia robót, tj. oznakowania przy wjeździe i wyjeździe z Z. informującego o prowadzeniu robót, o zwężeniu pasa ruchu, ograniczenia prędkości, jak również ustawienia znaku pionowego U21b którego widoczność z uwagi na jego wysokość była niedostateczna dla samochodów znajdujących się za pojazdem kierowanym przez świadka K. S., a także brak włączonych w samochodzie (...) w L. świateł ostrzegawczych miał wpływ na brak konieczności zachowania zachowanie szczególnej ostrożności w rozumieniu art. 2 pkt. 22

prawa o ruchu drogowym przez kierujących.

Odnosząc się do powyższego zarzutu zacząć należy od tego, że Sąd I instancji przeanalizował opinie pisemną i ustną biegłego R. T. z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i, zdaniem Sądu Okręgowego, zasadnie uznał je za fachowe, jasne, kompleksowe, zrozumiałe i pełne. Sąd Okręgowy, w ślad za Sądem Rejonowym, nie znalazł przesłanek do zakwestionowania wiarygodności i przydatności tych opinii, wskazujących na wyłączną odpowiedzialność oskarżonego za zaistniałe zdarzenie drogowe. Biegły R. T. odtworzył przebieg wypadku drogowego i choć wskazał na niedostateczne oznaczenie miejsca robót drogowych, to wykluczył

możliwość
bezpośredniego
związku
przyczynowo
skutkowego
wynikającego z
braku
wcześniejszego
oznakowania
ostrzegawczego.
Nadto biegły
R. T. wyraźnie
wskazał, że
dostępny
materiał
dowodowy nie
pozwala na
uznanie, że
zachowanie
kierującej R.
(...) stwarzało
zagrożenie dla
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym, zaś
osoby
wykonujące
roboty na drodze
swoim
zachowaniem w
czasie
bezpośredniego
wykonywania
prac nie mogły
przyczynić się
do zaistnienia
wypadku. Przy
czym biegły
odwoływał się w
swoich opiniach
do wyników
ogłędzin miejsca
wypadku i
pojazdów F. (...)
i P. (samochód
służbowy
pracowników
drogowych),
stwierdzonych
śladów,

samodzielnie
przeprowadził
ogłędziny na
miejscu
zdarzenia i
weryfikował
zabezpieczone
nagrania
monitoringu.

Biegły R. T.
wykluczył także
możliwość
wpływu na
wypadek innych
okoliczności, w
szczególności
warunków
pogodowych,
stanu drogi itp.

Opinie biegłego
R. T. pozwalają
jednoznacznie
stwierdzić, że
doszło do
znacznego
przekroczenia
przez
oskarżonego
prędkości
administracyjnej
dozwolonej i że
nie obserwował
on właściwie
przedpola jazdy.
Zdaniem Sądu
Okręgowego,
rację ma Sąd
Rejonowy
stwierdzając w
uzasadnieniu
swojego wyroku,
że
przesłuchiwany
na rozprawie
biegły wskazał
na okoliczności
podważające
wersję
oskarżonego, a

więc na
możliwość
dostrzeżenia
przez
oskarżonego
miejsca robót
drogowych, w
tym pojazdu P.,
brak możliwości
obarczania
kierującej autem
R.
odpowiedzialnością
za zachowanie
oskarżonego
oraz brak
związku
przyczynowego
między
niedostatecznym
oznaczeniem
robót a
wypadkiem,
skoro
oznaczenie to
było
wystarczające i
czytelne dla
kierującej R..

Twierdzenie
obrońcy
oskarżonego w
punkcie 1
zarzutu 4b, iż
kierująca R. (...)
powinna przed
rozpoczęciem
manewru
omijania prac
drogowych
upewnić się czy
na sąsiednim
pasie ruchu z
obu kierunków
nie poruszają
się inne pojazdy
jest kompletnie
oderwane od
materiału

dowodowego
niniejszej
sprawy,
uznanego przez
Sąd Rejonowy
za wiarygodny.
Przecież właśnie
kierująca R. (...)
dlatego stała,
z włączonym
lewym
kierunkowskazem,
gdyż czekała,
aby przejechał
jadący z
naprzeciwka
samochód i aby
mogła wówczas
bezpiecznie
ominać roboty
drogowe.

Prawdą jest,
iż usytuowanie
pierwszych
śladów
hamowania
pojazdu F. (...)
wskazuje, iż
oskarżony G. G.
znajdował się
już na lewym
pasie jezdni,
co oznacza iż
rozpoczął
manewr
wyprzedzania
pojazdu R. (...),
ale to nie
kierująca tym
samochodem i
jej zachowanie
uniemożliwiło
oskarżonemu
wykonanie tego
manewru, lecz
fakt, iż z
naprzeciwka
nadjeżdżał
samochód, z

którym
oskarżony
zderzyłby się
czołowo, gdyby
nie odbił w
prawo.

Jest to kolejny
przykład
nieudolnej
próby
przerzucenia
odpowiedzialności
za
przedmiotowy
wypadek
drogowy na inne
osoby, aniżeli
oskarżony, i to
wbrew
wiarygodnemu
materiałowi
dowodowemu
sprawy.

Jeśli zaś chodzi
o punkt 2
zarzutu 4b, to
twierdzenie, iż
kierująca R.
(...) nie miała
włączonego
kierunkowskazu
jest sprzeczne
z twierdzeniami
samego
oskarżonego,
który przecież
do świadka R.
M., jeszcze na
miejscu
zdarzenia, tuż
po wypadku,
mówił, że w
S. był włączony
kierunkowskaz.

W żadnym
fragmencie
opinii, jak i

przesłuchania
biegłego R. T.
na rozprawie
w dniu 10
listopada 2021
roku (karty 774
– 785 akt)
nie ma mowy
o tym, aby
podjęcie przez
oskarżonego G.
G. manewru
ominięcia R. (...)
zostało
wywołane
zachowaniem
kierującej tym
pojazdem, ani
też że kierująca
tym
samochodem
zamierzała
skręcić w lewo
a nie tylko
ominać miejsce
prowadzenia
prac drogowych.
Żaden dowód
sprawy nie
wskazuje na to,
aby kierująca R.
(...) zamierzała
skręcić w lewo.
Wiarygodne
dowody
jednoznacznie
wskazują, iż
zatrzymała się
ona przed
robotami
drogowymi i
czekała, aż
będzie mogła je
ominać.

Natomiast to
właśnie
kierująca R. (...)
dostrzegła w
lusterku

wstecznym zbliżającego się szybko z tyłu F. (...) i zdała sobie sprawę z zagrożenia, co dosadnie wyraziła do pasażerki, i uznała ruch tego samochodu jako zagrożenie dla jej bezpieczeństwa, czyli pozycji zatrzymania swojego samochodu (Sąd Okręgowy jest w stanie zrozumieć jej przerażenie i bezsilność, gdyż sam znalazł się w podobnej sytuacji braku możliwości wykonania jakiegokolwiek manewru obronnego, gdy zagrożony był uderzeniem z tyłu przed nadjeżdżającym z dużą prędkością samochód, do czego zresztą doszło).

Biegły podkreślił w trakcie przesłuchania, że materiał dowodowy nie wskazuje na to, aby kierująca R. (...) mogłaby przyczynić się do zajścia, a także zeznał, że gdyby

oskarżony jechał z prędkością administracyjną, to miałby możliwość wyhamowania i zatrzymania się za R. (...). Zdaniem biegłego, oskarżony widział hamujący i zatrzymujący się przed nim samochód R. (...), stąd też podjął próbę jego ominięcia. Powinien też oskarżony dostrzec, że wykonywane są roboty drogowe, zwłaszcza z perspektywy kierowcy siedzącego w samochodzie dostawczym, a więc wyżej niż w samochodzie osobowym, jednak tego nie dostrzegł, a biegły stwierdził, że ustalenie przyczyny dlaczego tak się stało leży poza jego kompetencjami. Wreszcie biegły zeznał także, że uderzenie załadowanego F. (...) w stojący R. (...), przy ustalonej jego prędkości,

spowodowałyby istotne obrażenia, niewykluczone, że śmiertelne, wszystkich uczestników zdarzenia.

Zatem żaden wiarygodny dowód nie wskazuje na to, że zachowanie kierującej R. (...) przyczyniło się do zaistniałego zdarzenia.

Jeśli zaś chodzi o punkt 3 zarzutu 4b, to biegły stwierdził, że roboty drogowe może mogłyby być lepiej oznakowane, ale nie jest znawcą tej tematyki, skoro jednak dostrzegła je kierująca R. (...), to tym bardziej, gdyby rzeczywiście należycie obserwował przedpole jazdy, powinien to zauważyć oskarżony, który jadąc w samochodzie dostawczym, siedział wyżej i miał w związku z tym lepszą i szerszą widoczność.

Kolejny zarzut apelacji obrońcy oskarżonego, to **zarzut numer 2**, polegający na obrazie art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń zgromadzonych w sprawie dowodów i nie wyprowadzeniu z tych dowodów wniosków z których płyną czytelne informacje podważające lub co najmniej czyniące wątpliwym sprawstwo G. G. w zakresie czynu przypisanego w punkcie I i II wyroku, a w szczególności:

a) zeznań świadka T. S. — lekarza dokonującego pobrania krwi od oskarżonego, który to świadek nie zaobserwował żadnych symptomów w zachowaniu czy wyglądzie oskarżonego mogących wskazywać na pozostawaniu

przez niego
pod wpływem
środków
odurzających i
psychotropowych,
a które to
zeznania
pozostają w
oczywistej
opozycji do
pisemnej i ustnej
opinii biegłego
Artura Teżyka i
czynią tę opinię
w powiązaniu z
innymi
dowodami
osobowymi
nieprzydatną dla
rozstrzygnięcia
przedmiotowej
sprawy

b) zeznań
świadków w
osobach A. K.
(2), T. S., D.
M. czy E. S.
i S. N. którzy
to przybyli na
miejsce
zdarzenia w
bliskim odstepie
czasowym od
chwili jego
zaistnienia i
nie zauważyli
w wyglądzie
oskarżonego,
sposobie jego
zachowania,
mowie
jakichkolwiek
objawów
mogących
świadczyć o tym,
iż jest on
pod wpływem
środków
odrzucających

lub
psychotropowych,
a które to
zeznania mają
z uwagi na
czas pojawienia
się świadków na
miejscu
zdarzenia
kluczowe
znaczenie dla
poczynienia
ustaleń
faktycznych w
przedmiotowej
sprawie w
zakresie
stwierdzenia czy
oskarżony w
chwili
tragicznego
wypadku był
pod wpływem
środków
odurzających lub
psychotropowych
czy też
znajdował się w
stanie po użyciu;

c) dokumentów
sporządzonych
przez w/w
świadków —
w szczególności
protokołu
pobrania krwi,
notatki
urzędowej z
miejsc
zdarzenia,
protokołu
ogłędzin osoby
oskarżonego, z
których to
wynika brak
symptomów
zażycia przez
oskarżonego
środków

odurzających co
w oczywisty
sposób przeczy
teżom biegłego z
dziedziny
toksykologii.

Jeśli chodzi o
świadka T. S.,
to po raz
pierwszy była
ona
przesłuchiwana
w niniejszej
sprawie dopiero
w dniu 17 marca
2021 roku (karty
421 – 422 akt),
a więc ponad
5 miesięcy po
wykonywanym
badaniu
oskarżonego, a
po raz drugi
na rozprawie w
dniu 5 listopada
2021 roku (karty
768 – 769
akt), a więc
ponad rok od
wykonywanego
badania. Jak
wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, Sąd
Rejonowy uznał
zeznania tego
świadka za
wiarygodne,
gdyż są spójne i
logiczne. Jednak
prawdą jest,
że świadek nie
pamiętała
okoliczności
przeprowadzonego
badania
oskarżonego, ani
samego

oskarżonego, co jest zrozumiałe z uwagi na specyfikę pracy świadka, upływ czasu i powtarzalność wykonywanych przez nią czynności. Zeznania te potwierdzały jednak rzetelność dokumentacji dotyczącej oskarżonego i pobrania od niego próbek krwi (k. 22, 160, 215). Świadek zeznała na rozprawie, że poza wysokim tętnem, określanym jednak jako miarowe, nie stwierdziła symptomów medycznych wskazujących na zażycie substancji psychoaktywnych, zaznaczając jednak, że nie wszystkie środki mogą dawać takiego rodzaju symptomy.

Również świadkowie A. K. (2), T. S., D. M. i E. S. oraz S. N. byli słuchani przez Sąd Rejonowy i wypowiedzi ich

zostały uznane,
jako
wiarygodne,
gdyż były
logiczne, spójne,
zbieżne, nie
mające
zaprzeczenia w
innych
dowodach oraz
korespondujące
z dokumentacją
procesową.

Jednak, jak to
słusznie
zauważył Sąd I
instancji,
świadkowie ci
nie mieli
bezpośredniej
wiedzy o
zdarzeniu,
zetknęli się z
okolicznościami
sprawy już po
zdarzeniu, w
toku
prowadzonych
czynności
służbowych.
Zeznania tych
osób nie
potwierdzały,
aby oskarżony
zachowywał się
w sposób
wskazujący
niezbicie na
znajdowanie się
pod wpływem
środków
psychoaktywnych,
co jednak –
i w tym
miejscu należy
podzielić to
stanowisko Sądu
Rejonowego –
nie podważało

stanowczych i wiarygodnych wniosków opinii z zakresu toksykologii, potwierdzających, iż oskarżony G. G. był pod wpływem środków odurzających i psychotropowych w momencie prowadzenia auta i w trakcie wypadku.

Zauważyć też należy, że zeznania D. M., A. K. (2) i T. S. wskazywały na konsekwentność relacji K. S. (1), E. B. i R. M. co do przebiegu wydarzeń.

Jeśli zaś chodzi o dokumenty wymienione w punkcie c zarzutu 2 apelacji obrońcy oskarżonego, to – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – na wiarę zasługiwały dowody z dokumentów urzędowych, które zostały sporządzone w prawem przepisanej formie, przez odpowiednie

organy i w zakresie ich właściwości.

Autentyczność i prawdziwość wszystkich zebranych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, zatem i Sąd I instancji, a obecnie także i Sąd Okręgowy, nie znalazły podstaw, by czynić to z urzędu.

Cały zarzut 2 apelacji obrońcy oskarżonego jest w zasadzie bezprzedmiotowy, bo nikt, na żadnym etapie sprawy, także i Sąd I instancji, a obecnie także i Sąd Okręgowy, nie kwestionował treści zeznań wymienionych w tym zarzucie świadków, jak i sporządzonych przez nich dokumentów.

Odnosząc się jednak do tezy postawionej przez obrońcę, że skoro nie zaobserwowano symptomów w zachowaniu czy wyglądzie oskarżonego

mogących wskazywać na pozostawanie przez niego pod wpływem środków odurzających i psychotropowych, to oznacza to, iż nie był on pod wpływem tych środków, stwierdzić należy, że jest ona całkowicie nieuzasadniona w świetle opinii biegłego toksykologa A. T., a także orzecznictwa Sądu Najwyższego. W tym miejscu, w ślad za Sądem Rejonowym, przytoczyć należy tezę z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2020 roku, V KK 516/19, LEX nr 3095013, iż „Przy braku definicji legalnej (ustawowej) zwrotu „pod wpływem środka odurzającego” (art. 178 § 1 k.k.), ustalić, że skazany powodując wypadek drogowy znajdował się w stanie uzasadniającym

zakwalifikowanie jego czynu także z art. 178 § 1 k.k., można wtedy, gdy podstawą takiego ustalenia była jedynie opinia biegłego toksykologa, w której wskazano, iż poziom stężenia środka odurzającego we krwi skazanego kierowcy w sposób bardzo znaczący przewyższał poziom uznawany za równoważny takiemu oddziaływaniu alkoholu na czynności psychomotoryczne kierowcy, który prowadzi do przyjęcia spowodowaniu wypadku w stanie nietrzeźwości”.

Per analogiam, w przypadku stwierdzenia w wyniku badania, iż kierowca jest pod wpływem alkoholu nie ustala się dodatkowo czy jego zachowanie na to wskazywało, czyli czy zataczał się i bełkotał, miał niezborne ruchy,

przekrwione
oczy i czy
zachowywał się
nieracjonalnie.
A przecież
nierzadko zdarza
się, że gdyby nie
wynik badania
wydechu czy
krwi na stan
nietrzeźwości, to
z samego
zachowania
kierowcy nie
stwierdzono by,
że jest
nietrzeźwy. I
znowu, per
analogiam, to
samo dotyczy
pozostawania
pod wpływem
środków
odurzających czy
psychotropowych.
W obu
przypadkach są
to kwestie
osobnicze i brak
zewnętrznych
objawów stanu
nietrzeźwości
czy bycia pod
wpływem
środków
odurzających czy
psychotropowych,
w sytuacji
pozytywnego
wyniku badania
krwi nie może
przekreślać jego
obiektywnego
wyniku.

Przechodząc do
zarzutu 1
apelacji obrońcy
oskarżonego,
polegającego na

obrazie art.
366 § 1
k.p.k. w związku
z art. 410
k.p.k. w związku
z art. 424
k.p.k. poprzez
nieprzeprowadzenie
żadnych
czynności
dowodowych w
ramach
obowiązku
dążenia do
poznania
prawdy
materialnej w
zakresie
ustalenia
istnienia albo
nieistnienia
świadomości
oskarżonego G.
G. co do
znajdowania się
pod wpływem
środków
odurzających w
sposób realnie
wypływający na
zdolność
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych i
tym samym
nie ustalenia
postaci zamiaru
oskarżonego w
zakresie
stawianego mu
zarzutu
popelnienia
przestępstwa z
art. 178a § 1
k.k. i tym samym
przypisanie
oskarżonemu
winy i sprawstwa
w oparciu o
okoliczności nie

ujawnione w toku przewodu sądowego i nie znajdujące oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, w pierwszej kolejności wskazać należy, że kwestię obrazy art. 410 i art. 424 k.p.k. przedstawiono już wcześniej w niniejszym uzasadnieniu i Sąd Okręgowy nie widzi powodu, aby kolejny raz do tych kwestii się ustosunkowywać.

Odnosząc się zaś do obrazy art. 366 § 1 k.p.k. przypomnieć najpierw należy, że w myśl tego przepisu przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy.

Zatem spoczywający na przewodniczącym rozprawy obowiązek

wynikający z art. 366 § 1 k.p.k., to nie tylko techniczne kierowanie rozprawą, zapewniające sprawny jej przebieg, ale także towarzysząca temu zarazem konieczność baczenia, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, która urzeczywistnia się nie tylko poprzez przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez strony, ale także wskutek podjęcia z urzędu niezbędnej inicjatywy dowodowej.

Jednak zgodnie z przepisem art. 366 § 1 k.p.k. na rozprawie przeprowadza się nie wszelkie wnioskowane dowody, lecz tylko takie, które mają na celu wyjaśnienie istotnych okoliczności.

Natomiast zgodnie z art. 167 k.p.k., dowody

przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu.

Zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. polegający na nieprzeprowadzeniu dowodów z urzędu przez sąd, bo tak należy rozumieć zarzut 1 apelacji obrońcy oskarżonego, zawsze jawi się jako zmierzający do niedopuszczalnego przerwania na sąd I instancji odpowiedzialności za bierną postawę strony podczas procesu. Aktywność dowodowa w perspektywie art. 167 k.p.k. stanowi obowiązek strony czynnej oraz podmiotów kwalifikowanych. Mało tego, brak aktywności obrońcy w kierunku dopuszczenia dowodu, nie może czynić zasadnym zarzutu nieprzeprowadzenia takiego dowodu z urzędu przez sąd. A Sąd

Okręgowy nie tylko, że nie dostrzegł w aktach niniejszej sprawy wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie czynności dowodowych w zakresie ustalenia istnienia albo nieistnienia świadomości oskarżonego G. G. co do znajdowania się pod wpływem środków odurzających w sposób realnie wpływający na zdolność prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale także nie zauważył wskazania przez obrońcę jakie to powinny być konkretne czynności dowodowe.

Wreszcie wskazać należy, że art. 167 k.p.k. nakłada na sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia

wszystkich istotnych okoliczności sprawy – innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania.

Sąd orzekający ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, ale

dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia.

Jak wynika z akt sprawy i uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy uznał materiał dowodowy niniejszej sprawy, i

słusznie, za
kompletny i
nie nasuwający
wątpliwości co
do stanu
faktycznego
sprawy, a zatem
nie widział
podstaw do jego
uzupełnienia z
urzędu.

Jeżeli w toku
postępowania
zarówno
oskarżony, jak i
jego obrońca, nie
zdecydowali się
na
sformułowanie
wniosku
dowodowego,
nie czyniąc tego
także na etapie
postępowania
odwoławczego,
to za
niedopuszczalne
uznać należy
czynienie
zarzutu sądowi I
instancji, że ich
z tej powinności
nie wyręczył.

Aktywność
dowodową
obrońcy w
perspektywie
art. 167 k.p.k.
uznać należy za
jego obowiązek.
Nie do
zaakceptowania
jest taki stan
rzeczy, w którym
obrońca,
zachowując się
pasywnie, liczy
jedynie na

inicjatywę ze
strony sądu.
Obrońca ma
obowiązek
realizować linię
obrony nie
inaczej niż przez
inicjatywę
dowodową w
kierunku
przeprowadzania
dowodów
odciążających
reprezentowaną
stronę. Na
obrońcy, jako
kwalifikowanym
reprezentancie
strony,
spoczywa
obowiązek
udowodnienia
wysuwanych
twierdzeń, a
na sądzie zaś
obowiązek oceny
ich zasadności.
Realizacja
obowiązku stron
wymaga
odpowiedniej
aktywności w
postępowaniu
dowodowym,
która powinna
mieć miejsce
przed sądem
pierwszej
instancji

Brak aktywności
obrońcy w
kierunku
wnioskowania o
dopuszczenie
dowodu nie
może czynić
zasadnym
zarzutu
nieprzeprowadzenia

takiego dowodu z urzędu, to jest obrazy art. 167 k.p.k.. Nie do zaakceptowania jest taki stan rzeczy, w którym obrońca zachowując się pasywnie, liczy na inicjatywę ze strony sądu, a następnie brak tej inicjatywy czyni zarzutem apelacyjnym.

Pozostaje w konflikcie z realizacją funkcji obrońcy taka jego postawa, która opiera się na pasywności i oczekiwaniu, że sąd a quo będzie wypełniał jego obowiązki procesowe.

Podsumowując, zarzut i apelacji obrońcy oskarżonego G. G. jest bezzasadny.

Na marginesie Sąd Okręgowy zastanawia się czy teza postawiona w tym zarzucie miałyby sugerować, że ktoś podstępnie, bez jego wiedzy, podał oskarżonemu środki odurzające i

psychotropowe,
bo tylko takie
założenie
mogłoby
uzasadniać
wątpliwości co
do świadomości
oskarżonego G.
G. znajdowania
się pod wpływem
środków
odurzających w
sposób realnie
wyływający na
zdolność
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych.
Nie znajduje to
jednak żadnego
potwierdzenia w
zebranych w
sprawie
materiale
dowodowym, a
i obrona nie
wnioskowała i
nie wskazała
dowodów na
potwierdzenie
tej okoliczności.

Przechodząc do
omówienia
zarzutu 3
apelacji obrońcy
oskarżonego
polegającego na
tym, iż doszło
do obrazy art. 7
k.p.k. w związku
z art. 424 k.p.k.
w związku z
art. 201 k.p.k.,
polegającej na
braku wnikliwej
oceny materiału
dowodowego w
postaci opinii
biegłego z

dziedziny
toksykologii A.
T. i uznaniu,
iż „Obie opinie
pisemne i
uzupełniająca
ustna
wiarygodne jako
fachowe, jasne,
kompleksowe,
zrozumiałe i
pełne, a Sąd nie
znalazł podstaw,
aby je
kwestionować w
jakiegokolwiek
części, uznając
je za istotny
element
przypisania
sprawstwa
oskarżonemu”,
to Sąd Okręgowy
nie podziela
również i tego
zarzutu.

Sąd Okręgowy,
wbrew
stanowisku
obrońcy
oskarżonego,
zgadza się
bowiem z Sądem
Rejonowym, iż
obie opinie
pisemne i
uzupełniająca
ustna biegłego
A. T. są
wiarygodne,
gdyż są fachowe,
jasne,
kompleksowe,
zrozumiałe i
pełne. Sąd
Okręgowy
zgadza się także
z Sądem
Rejonowym, iż

brak podstaw,
aby opinie te
kwestionować w
jakiegokolwiek
części, a zatem
zasadnie uznane
zostały za istotny
element
przypisania
sprawstwa
oskarżonemu,
przede
wszystkim w
zakresie
uznania, że
popołniając oba
przypisane mu
przestępstwa
oskarżony G.
G. był pod
wpływem
środków
odurzających.

Sąd Okręgowy
zgadza się z
Sądem
Rejonowym, iż
brak podstaw,
aby
kwestionować
poprawność
pobrania próbek
krwi od
oskarżonego,
gdy
prawidłowość
oznaczenia
próbek była
weryfikowana
przed
przystąpieniem
do badań przez
Uniwersytet
Medyczny w P.,
co potwierdziło
także zeznania
T. S. w tym
zakresie.

Jak wynika z przeprowadzonego przez biegłego A. T. badania chemiczno - toksykologicznego próbki krwi pobranej od G. G. (karty 216 - 218 akt) stwierdzono w niej obecność A9-THC w stężeniu 1,5 ng/ml i jego metabolitu, to jest karboksy-THC w stężeniu 12 ng/ml, amfetaminy w stężeniu poniżej 25 ng/ml i metamfetaminy w stężeniu 97 ng/ml.

Z treści sprawozdania z badania wynika, że metamfetamina i amfetamina, jako silne stymulanty ośrodkowego układu nerwowego, powodują: pobudzenie psychoruchowe, zawroty głowy, bezsenność, drżenie mięśni, zniesienie łaknienia, przyspieszenie akcji serca oraz zachowania dysforyczne.

Chroniczne ich zażywanie może prowadzić dodatkowo do zmian osobowości, wzrostu agresji oraz zachowań psychotycznych. Dodatkowo zarówno amfetamina, jak i metamfetamina mogą prowadzić do fałszywej oceny własnych umiejętności i prowadzić do podejmowania ryzykownych zachowań.

Stwierdzenie zaś w badaniu próbki krwi G. G. obecności trzech substancji psychoaktywnych oraz ich stężenie wskazuje na oddziaływanie tych substancji na ośrodkowy układ nerwowy tak, jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰.

Wbrew zatem twierdzeniom obrońcy oskarżonego, w sprawozdaniu z badania toksykologicznego udzielono odpowiedzi na zadane biegłemu cztery pytania:

czy w załączonej próbce krwi pobranej od G. G. znajdują się środki odurzające lub substancje psychotropowe, a jeżeli tak, to jakie to są substancje oraz jakie jest ich stężenie we krwi w/w, czy ewentualnie ujawnione narkotyki miały wpływ na zdolność prowadzenia przez niego pojazdu oraz czy stwierdzone stężenie odpowiada stanowi po użyciu alkoholu (87 § 1 k.w.) czy też stanowi o nietrzeźwości (178a § 1 kk).

Wystarczy ze zrozumieniem przeczytać sprawozdanie z badania toksykologicznego, aby odnaleźć odpowiedzi na te cztery pytania.

Podkreślić też należy, że wydając opinię z dnia 23 grudnia 2020 roku biegły nie dysponował aktami sprawy, bo wykonywał

jedynie zlecone badanie toksykologiczne zabezpieczonej próbki krwi i sprawozdanie oparł na wynikach badań i swojej wiedzy.

Odnosnie drugiej opinii (karty 432 – 438 akt), to odpowiedź na pierwsze pytanie jest już zawarta w sprawozdaniu z badania toksykologicznego, a w opinii z dnia 18 marca 2021 roku została ona poszerzona i wsparta wskazanymi międzynarodowymi badaniami.

Natomiast trzy pozostałe pytania, na które biegły miał udzielić odpowiedzi, dotyczą tego czy w dacie zdarzenia występowały u podejrzanego symptomy wskazujące na zażycie środków psychoaktywnych, a w szczególności czy wygląd podejrzanego w dacie zdarzenia, sposób jego

zachowania w toku przeprowadzonych w tym dniu z jego udziałem czynności procesowych wskazywał na zażycie środków psychoaktywnych i istnienie realnego wpływu zażycia tych środków na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem G. G. oraz czy biorąc pod uwagę dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w szczególności notatki służbowe funkcjonariuszy policji, protokół oględzin osoby podejrzanego, protokoły wyników badania alkometrem, protokół pobrania krwi podejrzanego sporządzony przez lekarza T. S., możliwym jest ustalenie realnego wpływu stężenia środków odurzających lub psychotropowych na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem, a tym samym czy

jest możliwe ustalenie, czy w przypadku podejrzanego zachodził stan po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu w rozumieniu art. 87 k.w. czy stan znajdowania się pod wpływem w rozumieniu art. 178 a § 1 k.k. oraz w oparciu o jakie kryteria stwierdzono w niniejszej sprawie, iż obecność trzech wykazanych substancji psychoaktywnych wskazuje na oddziaływanie na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 promila.

I biegły A. T. udzielił odpowiedzi na te kwestie, wskazując, że zażycie przez oskarżonego przetworów ziela konopi innych niż włókniste i metamfetaminy, miało wpływ na pobudzenie ośrodkowego układu nerwowego, a w konsekwencji zwiększenie

poczucia
pewności siebie
i skłonności
do brawurowych
zachowań.
Biegły odwołał
się w tym
zakresie do
badań
naukowych,
uprawdopodobniających
jego twierdzenie,
że stwierdzone
stężenie trzech
substancji,
zwłaszcza
metamfetaminy,
było na tyle duże
i różnorodne,
iż odpowiadało
stanowi
nietrzeźwości po
alkoholu w
stężeniu powyżej
0,5 %. Biegły
wskazał, że
zażycie
metamfetaminy
powoduje, że
osoby
prowadzące
pojazd
zachowują się w
sposób
impulsywny,
przekraczają
dozwołaną
prędkość,
zachowują
mniejszy
dystans w
stosunku do
innych pojazdów
(k. 435).
Ponadto biegły
zanegował
przydatność
oceny lekarskiej
stanu
psychofizycznego

oskarżonego, jak i obserwacji świadków na miejscu zdarzenia, jako niestandardyzowanych

i nie dość czułych, odwołując się w tym zakresie do stanowiska nauki (k. 437). Biegły potwierdził przy tym brak stwierdzenia u oskarżonego dodatkowych symptomów, po zdarzeniu, (poza podwyższonym tętnem) znajdowania się oskarżonego pod wpływem środka odurzającego i psychotropowego.

Równocześnie jednak biegły w opinii tej stwierdził, że należy mieć na uwadze, że u G. G. we krwi pobranej o godz. 14:30 stwierdzono metamfetaminę na poziomie 97 ng/ml oraz THC 1,5 ng/ml. Biorąc pod uwagę różnicę czasową pomiędzy zdarzeniem (godz. 11:12) a pobraniem krwi (godz. 14:30)

to – zdaniem biegłego – w momencie zdarzenia stężenie tych środków musiało być jeszcze wyższe. Jednak dla środków odurzających nie prowadzi się obliczeń retrospektywnych (takich jak w przypadku alkoholu etylowego), dlatego nie można ustalić poziomu metamfetaminy i THC w chwili zdarzenia. Na pewno jednak poziom ten był wyższy, niż stwierdzony w wyniku badania pobranej próbki krwi oskarżonego.

Na koniec zaś biegły wskazał, że upośledzenie funkcji ośrodkowego układu nerwowego w przypadku jednoczesnej obecności więcej niż jednej substancji psychoaktywnej we krwi rośnie w sposób wykładniczy. Wskazane zaś

w jego opinii
właściwości
metamfetaminy
i THC wraz
z obecnością
znaczących
stężeń THC i
metamfetaminy
we krwi w
momencie
pobrania było
podstawowym
kryterium
przyjęcia, że
zachodziło
upośledzenie
ośrodkowego
układu
nerwowego takie
jak w przypadku
alkoholu w
stężeniu powyżej
0,5 %.

Podsumowując,
znowu
przeczytanie ze
zrozumieniem
opinii z dnia
18 marca 2021
roku wskazuje,
iż udziela ona
odpowiedzi na
wszystkie
pytania
sformułowane w
postanowieniu
Prokuratora
Prokuratury
Rejonowej w
Lesznie.

Prawdą jest, iż
sprawozdanie z
badania
toksykologicznego,
jak i opinia
z dnia 18
marca 2021
roku, zostały

wydane
wyłącznie na
podstawie
pobranych
próbek krwi
od oskarżonego
G. G.. Lecz
o ile pierwsze
stanowiło
jedynie
przeprowadzenie
badania
dostarczonej
próbki krwi i
odpowiadało na
cztery konkretne
pytania, to w
przypadku
drugiej
nieprawdą jest
twierdzenie
obrońcy
oskarżonego, że
została wydana
bez zapoznania
się przez
biegłego z
zebrany w
sprawie
materiałem
dowodowym.
Jak wynika
bowiem z karty
2 i 3 opinii
(karty 433 i
434 akt), biegły
zapoznał się
z dostarczonym
mu materiałem
dowodowym
sprawy, jak i
z dokumentami
z pobrania krwi
oraz z
zeznaniem
najistotniejszych
świadków, co
zawarł w swej
opini w opisie

okoliczności
zdarzeń.

Zatem zarzut,
iż z tego
powodu opinie
są niepełnymi
w rozumieniu
przepisu art.
201 k.p.k. i
tym samym
pozbawionymi
cechy
przydatności dla
przedmiotowego
procesu jest
niezasadny.

W myśl art.
201 k.p.k., jeżeli
opinia jest
niepełna lub
niejasna albo
gdy zachodzi
sprzeczność w
samej opinii lub
między różnymi
opiniami w tej
samej sprawie,
można wezwać
ponownie tych
samyh biegłych
lub powołać
innych.

Wskazana w
zacytowanym
przepisie
sytuacja, z
przyczyn
wskazanych
powyżej, nie
ma miejsca w
niniejszej
sprawie.

Opinia biegłego
podlega
swobodnej
ocenie sądu,
jak każdy inny

dowód. Ocena ta może dotyczyć każdego aspektu wydanej opinii, nie musi ograniczać się wyłącznie do analizy logicznej poprawności wnioskowania biegłych, lecz winna także dotyczyć merytorycznej prawidłowości zastosowanych w niej twierdzeń, z punktu widzenia wiedzy specjalistycznej. Obowiązkiem sądu jest przeprowadzenie analizy i oceny takiego dowodu z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania oraz sprawdzenie zupełności opinii, kompletności materiałów będących jej podstawą, poprawności zastosowanych metod badawczych i przyjętych sposobów wnioskowania.

Jeżeli dowód z opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu, który

stanowisko w tym zakresie uzasadnił obiektywnie i trafnie, to fakt, iż dowód ten nie jest przekonujący dla stron, nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych lub zasięgania opinii nowych biegłych. Jeśli spełnione zostały przesłanki z art. 201 k.p.k., to wybór, czy ponownie wezwać tych samych biegłych opiniujących już w sprawie, czy też powołać innych ekspertów, zawsze należy do sądu (organu procesowego), przy czym ustawa nie preferuje żadnego z tych wyborów.

Nie aktualizuje określonego w powyższym przepisie obowiązku niezadowolonej strony z przedstawionych w sporządzonych opiniach

wniosków czy też to, że stanowią one dowód winy oskarżonego, lecz wyłącznie obiektywna konkluzja, że dotychczasowa opinia jest niespełna, niejasna albo sprzeczna wewnątrznie lub z innymi opiniami wydanymi w tej samej sprawie.

Wreszcie wskazać należy, że nie należy do kompetencji stron decydowanie o tym, jakie metody badawcze, dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, okażą się przydatne w razie konieczności wykorzystania wiadomości specjalnych posiadanych przez powołanych w sprawie biegłych. Decydują o tym bowiem wyłącznie biegli, mając na względzie podlegające

ocenie okoliczności, zebrany w sprawie materiał dowodowy, aktualny stan nauki i stosowane w konkretnej dyscyplinie nauki dostępne metody badawcze.

Podsumowując, sprawozdanie z badania toksykologicznego wraz z opinią z dnia 18 marca 2021 roku oraz treścią zeznań biegłego A. T. z dnia 15 grudnia 2021 roku daje asumpt do tego, aby uznać, iż oskarżony G. G. w dniu 8 października 2020 roku był pod wpływem środków odurzających i psychotropowych o takim stężeniu, które miało taki wpływ na ośrodkowy układ nerwowy oskarżonego, jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰.

Sąd Okręgowy nie zgadza się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego, że

brak jest we wszystkich opiniach przedstawienia ciągu logicznego rozumowania i podstaw przyjętego wniosku przez biegłego, iż oskarżony G. G. w chwili zdarzenia znajdował się w stanie „pod wpływem środka odurzającego lub psychotropowego”. Nieprawdą jest bowiem, iż opinie biegłego opierają się na teoretycznym i akademickim założeniu, iż skoro ujawniono we krwi oskarżonego obecność trzech substancji, to oznacza to, iż znajdował się on „pod wpływem”, lecz oparte są na wyniku badania próbki krwi oskarżonego, które wskazuje, iż rodzaj, ilość i stężenie środków odurzających i psychotropowych adekwatne jest stężeniu alkoholu powyżej 0,5 ‰.

Sąd Okręgowy
natomiast

zgadza się z
tezą obrońcy, iż
samo li tylko
wykrycie we
krwi obecności
trzech substancji
nie jest
wyznacznikiem
dla ustalenia
znamienia
„stanu pod
wpływem”.
Owszem
dowodzi to
zażycia
substancji
niedozwolonych,
jednak dopiero
ich rodzaj, ilość i
stężenie
ewidentnie
wskazują, iż
występuje realny
wpływ tych
substancji na
zdolność
kierowcy do
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych.
Jest to dla Sądu
Okręgowego
oczywiste i
wynika z opinii,
jak i zeznań
biegłego.

Nieprawdą jest,
iż ustalenie
istnienia po
stronie
oskarżonego
znamienia
przedmiotowego
„stanu pod
wpływem”
wymaga oceny
zachowania,
wyglądu i
sposobu

wysławiania się
kierującego
pojazdem
mechanicznym.
Była już mowa
o tym we
wcześniejszej
części
niniejszego
uzasadnienia,
ale Sąd
Okręgowy
jeszcze raz
powtórzy, w
ślad za Sądem
Najwyższy, że
„Przy braku
definicji legalnej
(ustawowej)
zwrotu „pod
wpływem środka
odurzającego” (art.
178 § 1
k.k.), ustalić, że
skazany
powodując
wypadek
drogowy
znajdował się w
stanie
uzasadniającym
zakwalifikowanie
jego czynu także
z art. 178 § 1 k.k.,
można wtedy,
gdy podstawą
takiego ustalenia
była jedynie
opinia biegłego
toksykologa, w
której wskazano,
iż poziom
stężenia środka
odurzającego we
krwi skazanego
kierowcy w
sposób bardzo
znaczący
przewyższał
poziom

uznawany za
równoważny
takemu
oddziaływaniu
alkoholu na
czynności
psychomotoryczne
kierowcy, który
prowadzi do
przyjęcia
spowodowaniu
wypadku w
stanie
nietrzeźwości”.

Jeżeli zaś chodzi
o metodologię,
według obrońcy,
ugruntowaną
zarówno w
doktrynie i
orzecznictwie, iż
potrzebne są
dodatkowe
dowody
odnoszące się do
zaobserwowanych
przez świadków
zachowań
sprawcy, jego
wyglądu,
sposobu
poruszania się
i wysławiania
się, to po
pierwsze ulegają
one zmianom w
miarę rozwoju
nauki. I, jak
wynika z
zacytowanego
orzeczenia Sądu
Najwyższego,
jedynym
wyznacznikiem
pozostawania
pod wpływem
środka
odurzającego
może być tylko

wiedza naukowa, znajdująca swój wyraz w ustalonym stężeniu środka odurzającego w próbce pobranej od kierowcy.

Sąd Okręgowy nie dostrzega sprzeczności logicznej w tezach formułowanych przez biegłego A. T., iż kwestia występowania objawów jest kwestią indywidualną i z uwagi na brak ujednoczonych badań nie może być podstawą oceny pozostawiania pod wpływem środków odurzających. Tę rolę pełnią badania toksykologiczne próbek krwi i ich wyniki. Jak zeznał biegły na rozprawie w dniu 15 grudnia 2021 roku, kwestia występowania symptomów i kwestia ich oceny jest kwestią bardzo indywidualną, nie ma w naszym kraju żadnych znormalizowanych

badania, które służyłyby takiej ocenie, dlatego symptomy zewnętrzne mogą być pomocnicze i dodatkowo potwierdzać działanie środka odurzającego, ale nie są podstawą takiej oceny.

W tym miejscu Sąd Okręgowy ponownie, gdyż była już o tym mowa na stronie 12 niniejszego uzasadnienia, wskazuje, że per analogiam, w przypadku stwierdzenia w wyniku badania, iż kierowca jest pod wpływem alkoholu nie ustala się dodatkowo czy jego zachowanie na to wskazywało, czyli czy zataczał się i belkotał, miał niezborne ruchy, przekrwione oczy czy zachowywał się nieracjonalnie.

A przecież nierzadko zdarza się, że gdyby nie wynik badania wydechu czy krwi na stan nietrzeźwości, to

z samego zachowania kierowcy nie ustalono by, że jest nietrzeźwy. I znowu analogicznie, to samo dotyczy pozostawania pod wpływem środków odurzających czy psychotropowych. W obu przypadkach są to kwestie osobnicze i brak zewnętrznych objawów stanu nietrzeźwości czy bycia pod wpływem środków odurzających czy psychotropowych, w sytuacji pozytywnego wyniku badania krwi nie może przekreślać jego obiektywnego wyniku.

Na rozprawie biegły zeznał, iż biorąc pod uwagę charakter substancji, które stwierdzono we krwi oskarżonego, to nie należy oczekiwać symptomów zewnętrznych takich jakie występują przy alkoholu, czyli zaburzenia równowagi i

bełkotliwa mowa. Problem z zażywaniem takich substancji, jak amfetamina i metamfetamina, polega przede wszystkim na tym, że takie osoby przeceniają własne możliwości i podejmują się ryzykownych zachowań. Porównano ryzyko uczestnictwa w wypadku po wpływem takich substancji z ryzykiem jakie występuje u osób nietrzeźwych i w przypadku tych substancji jest to ryzyko takie jakie występuje u osób, u których we krwi jest od 0,8 do 1,2 promila alkoholu.

Sąd Okręgowy nie dostrzega sprzeczności rozumowania biegłego z aktualnym stanem prawnym i regulacjami ustawowymi. Rzeczywiście ustawodawca nie dokonał określenia

progowego
stężeń
substancji
odurzających we
krwi
rozdzielających
stan pod
wpływem od
stanu po użyciu,
jak również
nie wskazał iż
obecność we
krwi więcej niż
jednej substancji
jest
równoznaczna
ze
stwierdzeniem
istnienia
znamienia
„stanu pod
wpływem”.

Jednak biegły A.
T. nie tylko
na podstawie
tego, że były
3 substancje we
krwi
oskarżonego
przyjął
występowanie
stanu pod
wpływem, lecz
w oparciu o
wynik badania
toksykologicznego
wskazującego na
stężenie tych
substancji.

Ponadto biegły,
przesłuchiwany
przez Sądem
Rejonowym,
zeznał, że w
przypadku
trzech
stwierdzonych
we krwi
oskarżonego
substancji ich

interakcje mają charakter wykładniczy, czyli wzajemnie się potęgują, zatem ich oddziaływanie nie jest sumą oddziaływania poszczególnych substancji tylko jest wyższe.

Nieprawdą jest także, aby argumenty biegłego formułowane na poparcie swojego wniosku końcowego są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, logicznego rozumowania, a przede wszystkim wskazaniami wiedzy. Biegły nie sformułował bowiem tezy, iż o tym że oskarżony znajdował się pod wpływem a nie w stanie po użyciu środka, świadczy przekroczenie przez niego prędkości administracyjnej dozwolonej w miejscu zdarzenia, ale że kierowcy pozostający pod wpływem takich

środków, jak oskarżony w niniejszej sprawie, mają skłonność do zachowań niebezpiecznych, brawurowych, polegających między innymi na znacznym przekraczaniu dozwolonej prędkości. W żadnej opinii czy zeznaniach przed sądem biegły nie sformułował tezy, że w przypadku każdej osoby przekraczającej prędkość na drodze zachodzi podejrzenie, iż znajduje się pod wpływem narkotyków, ani też, że osoby znajdujące się w „stanie po użyciu” środków odurzających czy psychotropowych takich tendencji nie mają.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł też rażącej sprzeczności w tezach biegłego, który z jednej strony stwierdził, iż kwestia wystąpienia symptomów zażycia środków

jest kwestią indywidualną, a równocześnie sformułował wniosek, iż takie parametry jak wzrost, waga, wiek, tolerancja na pewne środki nie ma żadnego znaczenia, gdyż objawy są w każdym przypadku takie same.

W trakcie bowiem przesłuchania na rozprawie biegły wyjaśnił najpierw, iż tak jak w przypadku alkoholu, przy niższych stężeniach osoby reagują bardzo różnie, u niektórych widać objawy, inne osoby potrafią je kondensować, przyswajać. Jednak przy wyższych stężeniach na wszystkich alkohol działa w sposób taki sam i tak samo jest ze środkami odurzającymi. Natomiast indywidualne kwestie nie mają wpływu na obiektywnie stwierdzony poziom środków

odurzających we
krwi w badaniu
toksykologicznym.

Zatem, zdaniem
Sądu
Okręgowego,
brak podstaw
do podważania
opinii i zeznań
biegłego A. T.,
więc dowody te
zasadnie zostały
uznane przez
Sąd Rejonowy
za podstawę
ustalenia, iż w
trakcie
popelniania
przypisanych
mu przestępstw
oskarżony G.
G. był pod
wpływem
środków
odurzających.

Podsumowując
powyższe
rozważania
dotyczące obrazy
prawa
procesowego,
Sąd II instancji
podkreśla, iż w
części wstępnej
niniejszego
uzasadnienia, z
powołaniem się
na orzecznictwo
Sądu
Najwyższego,
wskazane
zostały
teoretyczne
podstawy, które
pozwalają na
przyjęcie, iż
przeprowadzona
ocena materiału

dowodowego
pozostaje po
ochroną art.
7 k.p.k. W
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego,
wskazane
powyżej
założenia
teoretyczne w
odniesieniu do
realiów
niniejszej
sprawy
pozwalają na
przyjęcie, iż
słuszność miał
Sąd Rejonowy
uznając, że G.
G. dopuścił się
zarzucanych mu
czynów.

Nie budziła przy
tym żadnych
zastrzeżeń Sądu
Odwoławczego
przyjęta przez
Sąd I instancji
kwalifikacja
prawna
przypisanych
oskarżonemu
przestępstw. Jak
to bowiem
trafnie wskazał
Sąd Rejonowy,
oskarżony jest
dorosły,
doskonale zdaje
sobie sprawę z
działania
środków
odurzających i
psychotropowych,
a pomimo tego w
pełni świadomie
zdecydował się
na prowadzenie

samochodu po ich spożyciu.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od obu zarzutów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutów obrazy prawa procesowego.			
Lp.	Zarzut		
2	Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego G. G. jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Oczywiście jest prawem każdej strony mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności</p>	

wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego G. G., wniesionej w niniejszej sprawie, mają na celu wskazaną linię obrony, a apelujący zmierza do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by przekonać o niewinności tego oskarżonego, nie spełniając jednak wspomnianego warunku, to jest lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja obrońcy oskarżonego G. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez

Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych oskarżonemu G. G. (1) przestępstw.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w

toku przewodu
sądowego nie
odpowiada
zasadom
logicznego
rozumowania.
Zarzut taki
mógłby być
skuteczny
jedynie w razie
wykazania,
jakich uchybień
w świetle
wskazań wiedzy,
jak również
doświadczenia
życiowego i
logiki dopuścił
się sąd
orzekający w
dokonanej przez
siebie ocenie
dowodów.
Apelacja
obrońcy
oskarżonego G.
G. takich
wymogów nie
spełnia, a jej
istota sprowadza
się do
lansowania
odmiennej,
opartej jedynie
na wywodach
oskarżonego,
wersji zdarzeń,
z pominięciem
całości
przeprowadzonych
dowodów, do
których odniósł
się Sąd
Rejonowy.
Przedstawiona w
uzasadnieniu
środka
odwoławczego
argumentacja
jest w istocie

dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżącemu – jak wyżej wskazano – nie udało się wykazać błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego, skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu apelacji nie przedstawiono bowiem przekonującej argumentacji na poparcie stanowiska przedstawionego w petitum apelacji. Nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie odniosą skutku zarzuty odwoławcze sprowadzające się jedynie do

polemiki z
ustaleniami
zaskarżonego
orzeczenia, bądź
do
prezentowania
odmiennych
poglądów na
wiarygodność
dowodów bądź
faktów z nich
wynikających.

Tymczasem stan
faktyczny
niniejszej
sprawy jest
jednoznaczny i,
poza kwestią
pozostawania
oskarżonego pod
wpływem
środków
odurzających i
psychotropowych,
nie był właściwie
kwestionowany
przez żadną
ze stron, w
tym także przez
oskarżonego
oraz jego
obrońcę.

W dniu 8
października
2020 roku
oskarżony G. G.,
po zakupie roślin
i artykułów
ogrodniczych do
gospodarstwa
żony, znajdując
się pod wpływem
narkotyków –
metamfetaminy
i ziela konopi
innych niż
włókniste,
wjechał (...) typu

bus z nadmierną prędkością, nie mniejszą niż 115 km/h, do Z., gdzie w owym czasie były prowadzone roboty drogowe związane z podnoszeniem krawężników i układaniem chodnikowej kostki brukowej, blokując częściowo pas ruchu, którym poruszał się oskarżony. Przed miejscem wykonywania robót od strony W., bliżej środka jezdni, zatrzymał się samochód osobowy marki R. (...), prowadzony przez K. S., która jechała wraz z pasażerką, kuzynką P. M.. K. S. (1) włączyła lewy kierunkowskaz w aucie, chcąc ominąć roboty drogowe, ale wstrzymała się z wykonaniem tego manewru, aby przepuścić jadący z naprzeciwka nieustalony samochód. W tym czasie oskarżony, zbliżając się

z nadmierną prędkością do tego miejsca, wykluczając możliwość bezpiecznego wyhamowania F. (...), zdecydował się ominąć stojący pojazd R. (...), jednak zbyt późno dostrzegł sytuację na drodze - prace drogowe, zatrzymany z ich powodu pojazd R. (...) i jadący z naprzeciwka nieustalony pojazd - i rozpoczął nagły manewr hamowania, co przy prędkości ok. 90 km/h na początku hamowania, było niewykonalne. Dlatego, aby nie uderzyć w stojący samochód R. (...), oskarżony gwałtownie odbił kierownicą F. (...) w prawo, wjechał autem na chodnik, omijając w ten sposób z prawej strony samochód marki R. (...), i wówczas uderzył w zagęszczarkę, następnie śmiertelnie potracił

pracujących M.
M. i M. Ś.,
uderzył w pojazd
P. (...) z
prędkością ok.
55 km/h i
zatrzymał się.

Jadąc
chodnikiem
oskarżony nie
dawał żadnych
znaków
ostrzegawczych,
w szczególności
klaksonem, czy
światłami.

Jedynie E. B.,
widząc
nadjeżdżający
pojazd
oskarżonego,
zdążył krzyknąć i
uskoczyć w bok
w swoją lewą
stronę, dzięki
czemu uniknął
potrącenia.

Prowadzona
reanimacja
pokrzywdzonych
M. M. i M.
Ś. nie była
skuteczna, obaj
ponieśli śmierć
na miejscu
zdarzenia.

Zdaniem Sądu
Okręgowego,
brak podstaw
do dania wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego G.
G., że nie był
pod wpływem
środków
odurzających i
psychotropowych.
Wyjaśnienia te
uznać należy

za nieudolną próbę obrony, tym bardziej, że twierdzeniom oskarżonego przeczą wiarygodne, gdyż spójne i logiczne, opinie i zeznania biegłego toksykologa. Dlatego też Sąd Okręgowy całkowicie podzielił ustalenia faktyczne Sądu I instancji.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy – dokonując ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzeń odnośnie zarzucanych, a następnie przypisanych oskarżonemu G. G. (1) przestępstw – uwzględnił całokształt ujawnionych okoliczności i nie popadł w wątpliwości, które wobec braku możliwości ich usunięcia, należałoby rozstrzygnąć na

<p>korzyść tego oskarżonego.</p> <p>Podsumowując, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu przypisanych mu przestępstw, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3	Zarzut rażącej niewspółmierności kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut rażącej łagodności kary wymierzonej na przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k., a w konsekwencji także kary łącznej, podniesiony w apelacjach prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych okazał zasadny.</p> <p>W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary, w rozumieniu art. 438 punkt 4 k.p.k., nie można mówić w sytuacji, gdy sąd orzekający uwzględnił wszystkie okoliczności</p>			

wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę wymiaru kary, nie zostały przekroczone. Ustawodawca zaznacza jednocześnie, że niewspółmierność ta musi mieć charakter rażący, a więc duży, istotny, nie dający się zaakceptować. Dopiero wówczas dojść może do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary.

Analizując kwestię rażącej niewspółmierności orzeczonej w zaskarżonym wyroku kary za powyższe przestępstwo, przypomnieć należy, że w myśl art. 53 § 1 k.k., sąd wymierza karę według

swego uznania,
w granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Natomiast
zgodnie z § 2
tegoż artykułu
sąd uwzględnia
w szczególności
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy, rodzaj i
stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed

popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie po
jego
popelnieniu,
zwłaszcza
staranie o
naprawienie
szkody.

Zgodnie zaś
ze stanowiskiem
Sądu
Najwyższego,
wyrażonym w
wyroku z dnia
30 maja 2017
roku sygnatura
akt II KK
156/17, rażąca
niewspółmierność
kary występuje
wtedy, gdy kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty sposób
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco
celu kary, ze
szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych
i
wychowawczych.

Jak wynika z
pisemnego
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku Sąd I
instancji
rozważając
rodzaj i
wysokość kary,

która byłaby
współmierna do
stopnia
zawinienia i
stopnia
społecznej
szkodliwości
przestępstw
przypisanych
oskarżonemu G.
G. (1) miał
na względzie
dyrektywy
sędziowskiego
wymiaru kary, a
także uwzględnił
wszystkie
okoliczności
obciążające
dotyczące
oskarżonego
oraz jedyną
okoliczność
łagodzącą. Na
kartach 840
- 841 akt
Sąd Rejonowy
szczegółowo
wskazał jakie
okoliczności
uznał za
obciążające
oskarżonego a
jakie za
łagodzące. W
przypadku obu
przypisanych
przestępstw Sąd
I instancji
poczytał na
niekorzyść
oskarżonego
przede
wszystkim
prowadzenie
załadowanego
pojazdu
ciężarowego i to
boso, będąc pod
wpływem trzech

substancji psychoaktywnych związanych z zażyciem dwóch substancji narkotycznych. W przypadku zaś drugiego przestępstwa doprowadzenie do wypadku drogowego, którego skutkiem była tragiczna śmierć dwóch osób i to w warunkach nagłych z wieloma ciężkimi obrażeniami ciała, umyślne, jaskrawe złamanie licznych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz spowodowanie zagrożenia życia trzeciego pracownika drogowego, który także mógł zginąć, gdyby nie zdążył odskoczyć. Sąd Rejonowy nie wskazał, poza dotychczasową niekaralnością oskarżonego, żadnych innych okoliczności łagodzących, gdyż po prostu w tej sprawie ich nie ma.

Podzielając
powyższe
stanowisko Sądu
I instancji
odnośnie
okoliczności
obciążających i
jedynej
okoliczności
łagodzącej, Sąd
Okręgowy
zgodził się
jednak zarówno
z apelacją
prokuratora, jak
i apelacją
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych, że
wymierzona G.
G. (1) kara 8
lat pozbawienia
wolności za
przestępstwo z
art. 177 § 2 k.k.
w związku z art.
178 § 1 k.k. razi
swą łagodnością,
podczas gdy
waga i znaczny
stopień
społecznej
szkodliwości
tego czynu
oskarżonego,
stopień winy,
rodzaj
naruszonych
dóbr prawnych,
okoliczności
jego
popelnienia, a
nadto wymogi
prewencji
szczególnej i
ogólnej
przemawiają za
wymierzeniem
oskarżonemu za

przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. zdecydowanie wyższej kary.

Sąd Okręgowy zgadza się z prokuratorem, że analizując stopień winy G. G., należy stwierdzić, że jest on bardzo znaczny. Jak również podziela stanowisko prokuratora, że oskarżony jest osobą dorosłą, jego rozwój intelektualny jest w normie, miał doświadczenie w prowadzeniu pojazdów, przejeżdżał już wcześniej drogą, na której spowodował wypadek, i miał możliwość podjęcia decyzji zgodnego z prawem zachowania. Wskazać również należy na poziom rozwoju emocjonalnego oskarżonego, który nie jest atypowy, odchylony od normy społecznej. Pomimo tego w

dniu popełnienia
czynu oskarżony
prowadził
samochód
ciężarowy pod
wpływem
środków
odurzających i
psychotropowych,
przekroczył i to
znacznie
dopuszczalną
prędkość i
spowodował
wypadek
drogowy, w
wyniku, którego
śmierć na
miejscu poniosły
dwie osoby, a
trzecia ledwie
tego uniknęła.

Wskazać też
należy, że kara
wymierzona
przez Sąd
Rejonowy nie
odzwierciedla
również w
dostateczny
sposób
znacznego
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
popelnionego
przez
oskarżonego,
gdyż oskarżony
swoim
zachowaniem
naruszył
najważniejsze
dobra prawem
chronione jakim
jest zdrowie i
życie człowieka,
przy czym

pokrzywdzeni w
najmniejszym
nawet stopniu
nie mieli wpływu
na zdarzenie.
Oskarżony
swoimi czynem
godził również
w dobro prawne
jakim jest
bezpieczeństwo
w komunikacji.
Podkreślić zaś
należy, że gdy
czyn zabroniony
stanowi zamach
na dwa lub
więcej dobra
chronione
prawem, to
zwiększa się
jego stopień
społecznej
szkodliwości.

Odnosnie
rozmiarów
powstałej
szkody, którą
rozumieć należy
nie stricte
cywilistycznie,
ale także jako
krzywdę, należy
wskazać, że
oskarżony jest
sprawcą
wypadku
drogowego,
podczas którego
życie straciło
dwóch młodych
mężczyzn.

Sąd Okręgowy
podziela też
stanowisko
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych

zawarte w jego apelacji, że wysokość kary i uzasadnienie jej wysokości za czyn najcięższy budzi istotne wątpliwości. Rację ma apelujący, że nie jest przypadkiem, że za taki rodzaj czynu ustawodawca przewidział karę szczególną, kwalifikowaną w zakresie dolnej granicy w wysokości nie niższej niż 2 lata, a górnej granicy zwiększonej aż o połowę (od 2 – 12 lat pozbawienia wolności), akcentując w ten sposób znaczenie naganności takiego czynu, jego skutków wielowymiarowych i prewencyjnej roli kary.

Przychylić się zatem należy do stanowiska pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, że dokonując oceny okoliczności obciążających oskarżonego Sąd I instancji nie przydał należytej

wagi takim
ustalonym w
procesie faktom
jak:

- dojrzały wiek
oskarżonego,
który nie jest
nastolatkiem z
ograniczoną
młodym
wiekiem
wyobraźnią,

- wręcz
ostentacyjnemu
lekceważeniu
zasad
bezpieczeństwa
ruchu
drogowym w
trakcie
zdarzenia,

- prowadzenie
ciężarówki boso
i po zażyciu
środków
odurzających i
psychotropowych,

- brak
jakejkolwiek
skruchy wobec
rodzin
śmiertelnych
ofiar swojego
czynu.

Zdawkowe
przeprosiny na
I rozprawie,
stanowiące
zapewne
element taktyki
obrony, nie
mogą przesłonić
faktu, że nawet
kiedy oskarżony
przebywał
jeszcze na
wolności w

żaden sposób
nie usiłował
przeprosić
rodziców obu
ofiar i wdowy po
M. Ś. . Słowo
„przepraszam”
nie padło
również w stronę
trzeciego z
pracowników,
który
śmiertelnie
zagrożony
przeżył tylko
dlatego, że zdołał
uskoczyć w bok.

Rację ma
pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych, że
za okoliczność
łagodzącą nie
sposób przyjąć -
wysoko
ocenionego
przez Sąd I
instancji -
zachowania
oskarżonego
bezpośrednio po
wypadku. To,
że oskarżony
pozostał na
miejscu
wypadku, że
usiłował podjąć
jakieś działania,
choć były one
chaotyczne i
nieskuteczne,
przemawia
raczej za
trwającym
stanem wpływu
środków
narkotycznych

niż za realną oceną sytuacji.

W takim stanie faktycznym wymierzona za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. kara 8 lat oraz kara łączna 8 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności staje się w znacznym stopniu iluzją dla takich elementów jak prewencyjne znaczenie kary i społeczne poczucie sprawiedliwości.

Oskarżony, mężczyzna 40 letni, odurzający się środkami psychotropowymi i w takim stanie prowadzący brawurowo ciężarówkę w terenie zabudowanym nie może liczyć na pobłażliwość w imię „resocjalizacji” czy „nadmiernej dolegliwości” .

Zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, że

Sąd I instancji zbyt wiele uwagi i znaczenia przydał sferze psychicznej oskarżonego, niż żyjącym skrzywdzonym rodzinom ofiar. Domaganie się przez nich zdecydowanie surowszej kary nie jest pomstą czy odwetem, lecz żądaniem sprawiedliwości do jakiej mają moralne prawo. Nic bowiem nie zrekompensuje bólu po utracie dziecka czy małżonka. Nic też nie wytłumi lęku po utracie spodziewanej podpory i opieki na starość oraz utracie oparcia ze strony kochanej osoby w codziennym życiu. Zaś świadomość, że sprawca śmierci osoby najbliższej „straci” ze swe go życia zaledwie niewiele ponad 4 lata, a potem, dzięki warunkowemu zwolnieniu, będzie cieszył się wolnością jest kolejną niezrozumiałą niesprawiedliwością, podczas gdy

pokrzywdzeni
nieść będą swój
ból po stracie
bliskich do
końca swojego
życia.

Z tych też
względów Sąd
Okręgowy uznał,
że w stosunku
do oskarżonego
konieczne jest
poddanie go
resocjalizacji w
warunkach
zakładu karnego
przez dłuższy
okres, aniżeli
orzeczono to
w zaskarżony
wyroku.

Wyżej
wymienione
czynniki
wskazują, że w
przypadku G. G.
karą stosowną i
sprawiedliwą za
występek z art.
177 § 2 k.k. w
związku z art.
178 § 1 k.k.
będzie kara 11
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, a w
konsekwencji
kara łączna 12
lat pozbawienia
wolności.

Tylko taka kara
wzmocni w
odczuciu
zarówno
społecznym, jak
i u samego
oskarżonego,

nieopłacalność
łamania prawa
i nieuchronność
wymierzenia
sprawiedliwej,
choć surowej,
kary.

W niniejszej
sprawie
oskarżony G.
G. zlekceważył
elementarne
zasady
ostrożności i
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym
powodując
dotkliwe i
nieodwracalne
dla
pokrzywdzonych
skutki.

Sąd Okręgowy
popiera
stanowisko Sądu
I instancji, iż G.
G. jako kierowca
zagroza
bezpieczeństwu
w komunikacji i
tym samym za
jak najbardziej
zasadne należy
uznać
dożywotnie
wylimitowanie
go z grona
kierowców.

Sąd Okręgowy
w pełni też
podziela
orzeczenie od
oskarżonego na
rzecz osób
najbliższych
zmarłych

pokrzywdzonych
nawiązek i ich
wysokość.

Podsumowując,
Sąd Okręgowy
zmienił
zaskarżony
wyrok, uchylił
orzeczenie o
karze łącznej
pozbawienia
wolności (punkt
7), podwyższył
karę
pozbawienia
wolności
orzeczoną wobec
oskarżonego G.
G. w punkcie 4
za przestępstwo
z art. 177 § 2 k.k.
w związku z art.
178 § 1 k.k. do
11 lat i 6 oraz na
podstawie art.
85§ 1 k.k. i
art. 86 § 1 k.k.
połączył kary
pozbawienia
wolności
orzeczone wobec
G. G. w punkcie
1 zaskarżonego
wyroku i w
punkcie I pkt 2
swojego wyroku
i wymierzył mu
karę łączną 12
lat pozbawienia
wolności

Zdaniem Sądu
Okręgowego,
orzeczone kary
jednostkowe i
kara łączna w
powyższym
wymiarze, są
adekwatne do

<p>winy oskarżonego, stopnia społecznego niebezpieczeństwa popełnionych przez niego przestępstw, spełnią swe cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także stanowić będą surową, lecz sprawiedliwą dolegliwość dla oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez podwyższenie kary za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. i kary łącznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na zasadność zarzutu rażącej łagodności kary za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w związku z art.</p>		

utrzymania w mocy		
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w powyższym zakresie jest całkowita bezzasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1zmieniono zaskarżony wyrok w następujący sposób:</p> <p>1. uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności – punkt 7,</p>		

2.
**podwyższono
karę
pozbawienia
wolności
orzeczoną
wobec
oskarżonego
G. G. w
punkcie 4 za
przestępstwo
z art. 177
§ 2 k.k. w
związku z art.
178 § 1 k.k. do
11 lat i 6,**

3. **na
podstawie
art. 85§ 1 k.k. i
art. 86 § 1 k.k.
połączono
kary
pozbawienia
wolności
orzeczone
wobec G. G.
w punkcie 1
zaskarżonego
wyroku i w
punkcie I pkt
2 niniejszego
wyroku i
wymierzono
mu karę
łącznie 12 lat
pozbawienia
wolności,**

Zwięźle o
powodach
zmiany

Z uwagi na
okoliczności
wskazane w
punkcie 3.3

III	<p>O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze i jedną opłatę sądową za obie instancje, w łącznej kwocie 620 złotych.</p>	
7. PODPIS		
/Hanna Bartkowiak/ / Małgorzata Ziółcecka/ / Małgorzata Winkler - Galicka/		